

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 4749/20
14.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Гордане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. ..., кога заступа Александар Лојпур, адвокат из ....., ул. ....., против тужених: 1. ББ из ....., ул. ....., кога заступа Маријан Јанковић, адвокат из ....., ул. ... и 2. ВВ из ....., ул. ....., кога заступа Мираш Томовић, адвокат из ....., ул. ....., ради накнаде штете, вредност предмета спора 15.511.655,08 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 20 П 5690/19 од 20.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.01.2021. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 20 П 5690/19 од 20.07.2020. године у ставу I изреке и делу става II изреке којим је одбијен тужбени захтев да се тужени солидарно обавезу да тужиоцу исплате износ од 12.196.547,00 динара са каматом и то:

- на износ од 519.424,00 динара од 10.04.2007. године до исплате,
- на износ од 22.648,31 динара од 10.04.2007. године до исплате,
- на износ од 166.149,00 динара од 23.08.2008. године до исплате,
- на износ од 48.000,00 динара од 08.08.2008. године до исплате,
- на износ од 1.300.000,00 динара од 22.09.2010. године до исплате,
- на износ од 84.250,00 динара и на износ од 4.213,00 динара од 08.04.2009. године до исплате,
- на износ од 345.260,00 динара од 01.01.2009. године до исплате,
- на износ од 9.600.000,00 динара од 22.09.2010. године до исплате и
- на износ од 106.603,00 динара од 22.09.2010. године до исплате, као и законску затезну камату на износ од 81.094,19 динара од 29.03.2007. године до 15.04.2009. године и на износ од 114.594,19 динара од 29.03.2008. године до 15.04.2009. године.

II Иста пресуда **ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА** у делу става II изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 3.315.108,08 динара са законском затезном каматом и то:

- на износ од 3.119.419,70 динара од 08.03.2007. године до исплате,
- на износ од 81.094,19 динара од 16.04.2009. године до исплате и

- на износ од 114.594,19 динара од 16.04.2009. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

III Иста пресуда **ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА** у ставовима III и IV изреке и **РЕШАВА**:

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да првотуженом испати износ од 852.138,75 динара, а друготуженом износ од 495.453,75 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је приговор пресуђене ствари као неоснован. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да солидарно тужиоцу накнаде штету у укупном износу од 15.511.655,08 динара са законском затезном каматом на износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом III изреке обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.264.500,00 динара, а ставом IV изреке тужилац је обавезан да друготуженом накнади трошкове поступка у износу од 813.000,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду из свих законом предвиђених разлога. Указује да су у првостепеном поступку изведени сви докази о постојању штете, њеној висини и узроку штете, те да постоје сви елементи пробоја правне личности, чији су тужени били власници, јер су тужени злоупотребили привредно друштво „.....“ д.о.о. .... за преварне циљеве. Према наводима жалбе, за тужиоца је настала штета и постоји узрочна веза између радње злоупотребе и настале штете. Наводи да првостепени суд није ценио чињеницу да је првотужени извршио уплату знатног дела износа које „...“ д.о.о. ... наплатила на основу извоза робе испоручене од стране тужиоца на рачуне својих родитеља, на којима је имао неограничено право располагања. Указује да је највећи износ наплаћених средстава пренет примаоцу ЗТР „...“, предузетничкој радњи мајке првотуженог и на рачун оца првотуженог са кога је првотужени имао неограничено право располагања, а по неразјашњеном правном основу. Стога сматра да првостепени суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање, односно да је погрешно оценио изведене доказе. Додаје да би тужиоцу била плаћена цена за испоручену робу да су тужени привредним друштвом „...“ д.о.о. ... руководили на законит начин, имајући у виду да су иностраним партнерима испоручили искључиво робу коју им је тужилац испоручио, а затим након наплате цене те робе, наплаћене новчане износе усмерили на рачуне предузетничке радње мајке првотуженог и оца првотуженог. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду и усвоји тужбени захтев у целини или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Одговори на жалбу нису поднети.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, предмет тужбеног захтева је накнада штете у износу од 15.511.655,08 динара, за коју тужилац тврди да су му тужени нанели пробојем правне личности, који су учинили као оснивачи

привредног друштва „...“ д.о.о. .... Првостепени суд утврђује да је пресудом Трговинског суда у Београду П 7977/07 од 23.04.2008. године одржано на снази решење о извршењу истог суда Ив 4850/07 од 29.03.2007. године у делу којим је тужени „...“ д.о.о. ... обавезан да тужиоцу СПЗТСАР на мало и велико „...“ из ....., власника АА из ....., плати износ од 3.119.419,70 динара са законском затезном каматом од 08.03.2007. године до исплате, 81.094,19 динара на име трошкова извршног поступка, као и износ од 114.594,19 динара на име трошкова парничног поступка. Наведена пресуда је правноснажна и извршна, а на основу исте је донето и решење о извршењу 2 И 1688/10 од 28.06.2010. године. Даље је утврђено да је привредно друштво „...“ д.о.о. .... са тужиоцем закључило уговор дана 10.07.2006. године, којим се тужилац обавезао да за потребе овог привредног друштва, а ради извоза у Француску, произведе уговорене артикле по укупној цени од 48.375,00 евра. Осим наведеног, тужилац је са истим привредним друштвом закључио и уговор од 18.07.2006. године, ради производње артикала у укупној вредности од 2.590,00 евра. Тужилац је са Металс банком закључио Уговор о краткорочном кредиту 10.04.2007. године, а затим и Уговор о готовинском кредиту 08.08.2008. године са Привредном банком. Решењем Министарства финансија – Пореске управе од 27.01.2009. године тужиоцу је утврђена непријављена обавеза доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених и обавеза доприноса за здравствено осигурање на терет послодавца, затим је решењем истог органа од 07.04.2008. године тужиоцу одложено плаћање пореског дуга, а решењем од 17.11.2009. године наложен је попис и процена покретних ствари тужиоца, ради обезбеђења наплате доспеле, а неплаћене пореске обавезе. Решењем истог органа од 22.04.2009. године тужиоцу је одређена принудна наплата пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима тужиоца. Из података са сајта Агенције за привредне регистре првостепени суд утврђује да је тужиочева предузетничка радња престала са обављањем делатности 24.07.2009. године, а да су као чланови привредног друштва „...“ д.о.о. ... били уписани тужени са уделима од по 50%. Друготужена је била члан овог привредног друштва до 12.08.2009. године, када је брисана у својству члана, а уписана ВВ.

У првостепеном поступку изведен је доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, па из налаза и мишљења вештака првостепени суд утврђује да је на рачун привредног друштва „...“ д.о.о. ... од стране купца „...“ у периоду од 06.08.2006. до 07.02.2007. године уплаћен износ од 24.372,00 евра или по средњем курсу евра на дан уплате 1.980.198,57 динара. Наведеним средствима привредно друштво „...“ д.о.о. ... је након одбитка банкарске провизије располагало тако што је извршена исплата готовине и позајмице у износу од 139.500,00 динара, уплата на рачун код Поштанске штедионице износа од 520.000,00 динара, уплата привредном друштву „...“ износа од 50.111,00 динара и уплата ЗТР „...“ износа од 1.009.990,00 динара. Из налаза и мишљења вештака првостепени суд такође утврђује да је од стране предузећа „Форце 13 СА“ на рачун привредног друштва „...“ д.о.о. ... у периоду од фебруара 2007. године до краја 2007. године уплаћен износ 1.299.912,46 динара. Из дописа Поштанске штедионице од 23.01.2017. године првостепени суд утврђује да је на рачуну бр. 200-1144138-50 основног корисника ГГ у периоду од 2006. до 2008. године евидентирана једна уплата од стране привредног друштва „...“ д.о.о. .... у износу од 520.000,00 динара, те да је по наведеном текућем рачуну прво овлашћено лице ДД, а друго овлашћено лице првотужени. Из Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 06.10.2006. године првостепени суд утврђује да је исти закључен између привредног друштва „...“ д.о.о. .... у својству наручиоца и ЗТР „...“ у својству извођача посла, те да је предмет уговора пословно-техничка сарадња уговорних страна у извршењу услуга припреме, провере материјала, шивења и паковања робе у сврху даље дистрибуције, а на основу чега извођачу припада накнада у зависности од количине обрађеног материјала у износу не

мањем од 1.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У доказном поступку првостепени суд је извео доказ саслушањем парничних странака и сведока, па је утврдио садржину пословног односа између тужиоца и привредног друштва „...“ д.о.о. ...., затим чињеницу да је постојао пословни однос између „...“ д.о.о. .... и СЗТР „...“. Одлучујући о приговору пресуђене ствари, првостепени суд је закључио да исти није основан, образлажући да не постоји идентитет странака између поступка који је вођен под бројем П 7977/07, где је дана 23.04.2008. године донета правноснажна и извршна пресуда и овог поступка у коме су тужени бивши чланови привредног друштва „...“ д.о.о. .... Одлучујући о тужбеном захтеву, првостепени суд закључује да исти није основан, јер тужилац није доказао да је немогућност намирења његовог потраживања настала као последица злоупотребе и преварног понашања тужених, да је имовина дужничког друштва преносна бестеретним и теретним правним послом у корист тужених, односно да је њихова приватна имовина у увећана у време рада и постојања друштва које је отишло у стечај, нити да су тужени својим радњама смањили имовину друштва у корист другог друштва, односно лица и тиме довели до стечаја. Даљи закључак првостепеног суда је да тужилац није доказао узрочну везу између дугованог износа признатог правноснажном пресудом и износа штете који потражује овом тужбом, а за који тврди да је настао на основу првобитно неизмиреног дуга од стране предузећа „...“ д.о.о. Осим наведеног, тужилац није доставио доказе да је извршио уплате по кредитима и решењима Министарства финансија – Пореске управе, нити је доставио доказе о измаклој добити за чији изостанак су одговорни тужени. Ценећи уплату извршену на рачун оца првотуженог у износу од 520.000,00 динара, првостепени суд закључује да ова уплата није доказ о преварном понашању првотуженог и узрочној вези између немогућности намирења потраживања из имовине друштва. Оцењујући пренос новчаних средстава у корист СТР „...“ власника ДД, првостепени суд закључује да је постојала пословна сарадња између ове предузетничке радње и привредног друштва „...“ д.о.о. ...., по ком основу је наведена уплата и извршена. Ово су разлози због којих тужбени захтев одбија у целини.

На утврђено чињенично стање првостепени суд није правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио за износ од 3.315.108,08 динара са припадајућом каматом, а који износ је привредно друштво „...“ д.о.о. .... обавезан да тужиоцу плати по правноснажној и извршној пресуди Трговинског суда у Београду 7977/07 од 29.03.2008. године на име главног дуга, трошкова извршног и парничног поступка, све са законском затезном каматом од датума ближе наведених у овој пресуди. Тужилац је имао доспело новчано потраживање према привредном друштву „...“ д.о.о. .... на основу правоснажне и извршне пресуде од 23.04.2008. године. Извршни поступак који је тужилац покренуо против овог привредног друштва је обустављен због отварања и закључења стечајног поступка над извршним дужником „...“ д.о.о. .... Тужени у овој парници су бивши чланови привредног друштва „...“ д.о.о. ... са уделима од по 50%. Тужиочево потраживање по наведеној извршној исправи проистекло је из пословног односа који је тужилац имао са привредним друштвом „...“ д.о.о. ...., у оквиру кога је тужилац производио одређене текстилне артикле, а ово привредно друштво је исте извозило и продавало привредним друштвима „...“ и „...“, ... Привредном друштву „...“ д.о.о. .... је уплатама из иностранства наплатило је цену извезене робе, али тужиоцу није измирило своју обавезу на име цене пружене услуге производње уговорених артикала. Наведено привредно друштво брисано је из регистра Агенције за привредне регистре, након отварања и закључења стечајног поступка над њим, а тужилац тврди да је штету претрпео неизмирењем обавезе по судској одлуци, и то стварну штету која је за тужиоца настала услед неплаћања уговорене цене тужиоцу од стране привредног друштва „...“ д.о.о. ... и измаклу добит коју би тужилац остварио да је наведени новчани

износ наплатио. Његов захтев управљен је против бивших чланова привредног друштва „...“ д.о.о. .... на основу одредаба Закона о привредним друштвима, којима је регулисана одговорност чланова због злоупотребе правног лица.

Чланом 15. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“ 125/04) прописано је да командитори командитног друштва, као и чланови друштва са ограниченом одговорношћу и акционари акционарског друштва могу према трећим лицима лично одговорати за обавезе друштва ако злоупотребе привредно друштво за незаконите и преварне циљеве или ако имовином привредног друштва располажу као сопственом имовином као да привредно друштво као правно лице не постоји. Лица из става 1. овог члана одговорна су за обавезе друштва солидарно. Одговорност из ставова 1. и 2. овог члана утврђује надлежни суд, при чему узима у обзир све околности везане за злоупотребу, а нарочито да се општи принцип ограничене одговорности не примењује на случајеве из става 1. овог члана. Наведеном одредбом регулисан је институт злоупотребе правног лица, односно привредног друштва, тзв. привид правне личности, која доводи до одговорности оснивача за обавезе друштва својом имовином. Привредна друштва су субјекти права и обавеза, а њихова одговорност за обавезе је различито регулисана у зависности од тога да ли се ради о друштву лица или друштву капитала. Код друштава капитала чланови и акционари ових привредних друштава не одговарају за обавезе привредног друштва, а сnose ризик пословања до висине уложених средстава. Међутим, Законом о привредним друштвима, у члану 15. предвиђен је изузетак од овог општег правила о ограниченој одговорности чланова друштава капитала. Ради се о одступању од правила одвојене одговорности предузећа и његових чланова, па је за постојање злоупотребе правног лица потребно да буду испуњени законом прописани услови. Поверилац чија су права повређена поступањем чланова друштва на начин прописан чланом 15. Закона о привредним друштвима своје право може остварити подношењем тужбе у судском поступку, терет доказивања пробоја правне личности је на тужиоцу и морају бити утврђене конкретне радње које представљају злоупотребу. Члан 15. став 1. Закона о привредним друштвима предвиђа две ситуације у којима постоји злоупотреба правног лица: злоупотреба привредног друштва за незаконите или преварне циљеве и ситуација у којој чланови друштва имовином привредног друштва располажу као сопственом имовином, као да привредно друштво као правно лице не постоји. Испуњеност услова за постојање злоупотребе правног лица мора се ценити и у склопу одредаба 12, 13. и 16. Закона о облигационим односима, који одређују да су странке у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа дужне да се придржавају начела савесности и поштења, утврђују забрану вршења права противно циљу због кога је оно законом установљено или признато и дужност сваког да се уздржи од поступака којим се може другOME проузроковати штета. Примена института злоупотребе правног лица, нарочито долази у обзир када је пословање привредног друштва такво да је довело до стечаја привредног друштва, услед чега поверилац није могао да намири своје потраживање. Ово из разлога што пословањем привредног друштва управљају управо његови чланови, било непосредно или кроз избор органа управљања, па закон даје могућност повериоцима привредног друштва да своја потраживања наплате од чланова друштва, уколико је до немогућности намирења дошло услед злоупотребе привредног друштва за незаконите и преварне циљеве од стране његових чланова или ако су чланови имовином привредног друштва располагали као сопственом имовином, као да привредно друштво као правно лице не постоји. У случају утврђене злоупотребе правног лица, одговорност чланова привредног друштва за обавезе друштва је солидарна.

У конкретном случају, по оцени другостепеног суда, испуњени су услови за одговорност тужених према тужиоцу за обавезе привредног друштва „...“ д.о.о. ....

утврђене правноснажном и извршном пресудом Трговинског суда у Београду П 7977/07 од 23.04.2008. године. Потраживање по наведеној пресуди тужилац није могао наплатити, имајући у виду да је привредно друштво „...“ д.о.о. ... брисано из регистра привредних субјеката услед отварања и закључења стечајног поступка, услед чега је извршни поступак који је водио обустављен 20.09.2012. године. Ово привредно друштво наплатило је новчано потраживање од иностраних купаца за робу коју је испоручило, а коју је тужилац произвео и цену исте од овог привредног друштва није наплатио. Из налаза и мишљења судског вештака утврђен је начин на који је ово привредно друштво „...“ д.о.о. ... по налозима првотуженог, који је истовремено био и директор, располагало наплаћеним новчаним средствима. Износ од 520.000,00 динара уплаћен је на рачун физичког лица, оца првотуженог који се водио код Поштанске штедионице, а са ког рачуна је овлашћење за располагање средствима имао и првотужени. За наведену уплату као основ је наведен промет роба и услуга. Осим наведеног, привредно друштво је износ од 1.009.990,00 динара пренело у корист рачуна СТР „...“ власника ДД, мајке првотуженог. У оба ова случаја ради се о уплатама за које не постоји доказ по ком основу су извршене. Терет доказивања радњи тужених које имају карактер злоупотребе правног лица је на тужиоцу. Тужилац је пружио доказе да су наведене уплате извршене у корист рачуна оца првотуженог, те у корист рачуна предузетничке радње мајке првотуженог. Тужени су тврдили да за наведене уплате постоји правни основ, али за ове своје чињеничне тврдње нису пружили доказе. У смислу члана 228. Закона о парничном поступку, странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника. Терет доказивања изнетих чињеница је на оној странци која чињеничне тврдње износи. Међутим, не могу се доказивати негативне чињенице, па је код овакве врсте чињеница, терет доказивања на оној страни која оспорава негативну чињеницу. У конкретном случају, наведено значи да је тужилац доказао да су одређени преноси новчаних средстава од стране „...“ д.о.о. ... извршени на рачуне оца првотуженог и предузетничке радње мајке првотуженог. Он тврди да су наведене уплате извршене без правног основа, али чињеницу непостојања правног основа не може доказивати тужилац, будући да се ради о негативној чињеници. У оваквој ситуацији терет доказивања постојања правног основа за наведене уплате је на туженима. Тужени нису доказали по ком основу је уплата од 520.000,00 динара извршена у корист рачуна физичког лица, оца првотуженог, нема доказа да је постојао одређени промет роба или услуга између привредног друштва „...“ д.о.о. ... и физичког лица на чији рачун је извршена уплата, а закључак да се ради о располагању имовином привредног друштва као са сопственом имовином, поткрепљује и чињеница да је првотужени био овлашћено лице за располагање средствима са овог рачуна. Тужени нису доказали ни по ком основу је износ од 1.009.990,00 динара уплаћен у корист рачуна предузетничке радње мајке првотуженог. Тужени су доставили уговор о пословно-техничкој сарадњи који је оквирне природе и којим нису предвиђене уговорне обавезе уговорних страна у погледу врсте, количине, као ни у погледу уговорене цене пружања услуга које су предмет овог уговора. Тужени нису доставили фактуре, отпремнице или друге писане исправе којима би доказали да је наведени уговор о пословно-техничкој сарадњи заиста и реализован, да је ова предузетничка радња извршила за привредно друштво „...“ д.о.о. ... одређене услуге, врсту, количину и цену пружених услуга, те да је наведени износ уплаћен на име накнаде за пружене услуге. Нема доказа о постојању правног основа за наведену уплату, а ради се о преносу средстава, која су наплаћена од иностраног партнера на име цене за извезену робу, у корист рачуна предузетничке радње мајке првотуженог. Наведено указује на располагање имовином привредног друштва као сопственом имовином, односно као да привредно друштво не постоји. По оцени другостепеног суда, испуњени су услови прописани чланом 15. Закона о привредним

друштвима, јер је првотужени у својству члана и директора привредног друштва „...“ д.о.о. ... имовином привредног друштва располагао тако што је одређене новчане износе уплатио у корист рачуна свога оца и предузетничке радње своје мајке, а без доказа о правном основу наведених уплата. Стога постоји лична одговорност првотуженог као члана привредног друштва за обавезе привредног друштва, које нису могле бити измирене. Одговорност друготуженог заснива се на ставу 2. члана 15. Закона о привредним друштвима, имајући у виду да је друготужени био члан привредног друштва „...“ д.о.о. .... са уделом од 50%, а да наведена одредба прописује да чланови друштва за обавезе друштва одговарају солидарно. Њихова одговорност за обавезе друштва ограничена је на измирење оног потраживања које тужилац заснива на правноснажној и извршној пресуди Трговинског суда у Београду П 7977/07 од 23.04.2008. године, а које потраживање тужилац није могао наплатити од привредног друштва „...“ д.о.о. .... По оцени другостепеног суда, основан је тужбени захтев за износ главног дуга са припадајућом законском затезном каматом, као и за износ трошкова поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде 16.04.2009. године, док захтев за камату на износ трошкова поступка, није основан пре датума извршности пресуде. Ово су разлози због којих је првостепена пресуда делимично преиначена и у наведеном делу тужбени захтев усвојен.

У преосталом делу тужбеног захтева, одлучујући о основаности потраживања у износу од 12.196.547,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио. Наведени износ тужилац потражује на име накнаде штете, за коју тврди да је проузрокована злоупотребом привредног друштва „...“ д.о.о. .... Дакле, не ради се о утврђеној обавези привредног друштва „...“ д.о.о. ...., која није могла бити измирена, већ о потраживању накнаде штете, за чију основаност је нужна испуњеност законом прописаних услова према општим правилима одговорности за штету. Према члану 154. Закона о облигационим односима, ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Услови за остваривање права на накнаду штете јесу: да оштећени докаже да је штета настала у виду умањења његове имовине или спречавања њеног увећања, висину штете, да је штета проузрокована радњом штетника, односно да постоји узрочно-последична веза између радњи штетника и настале штете, те да је штетник одговоран за штету. У овом поступку тужилац није доказао да је претрпео штету у износу који тужбеним захтевом потражује, нити је доказао узрочну везу између радњи тужених и штете за коју тврди да је њиховим радњама претрпео. Према сопственим наводима, већи део обавеза према банкама и Пореској управи тужилац није измирио, нити је доказао да би износ који потражује на име изгубљене добити остварио према редовном току ствари да није било радњи тужених, а како то прописује члан 189. став 2. Закона о облигационим односима. Стога без основа потражује накнаду штете од тужених, како то правилно закључује првостепени суд. Одговорност чланова за обавезе друштва по основу злоупотребе правног лица ограничена је на њихову одговорност за обавезе друштва према повериоцу. Износ који тужилац потражује тужбеним захтевом, а који превазилази утврђену обавезу по правноснажној пресуди, не представља утврђено потраживање тужиоца према привредном друштву, па је тужилац био дужан да докаже настанак и висину штете, да је радњама тужених проузрокована тужиоцу штета, као и узрочну везу између радњи тужених и настале штете, што тужилац у овом поступку није учинио. Зато је првостепена одлука правилна у делу којим је тужбени захтев одбијен за износ који превазилази тужиочево потраживање по правноснажној пресуди.

Право парничних странака на накнаду трошкова поступка зависи од успеха странака у спору. Како је првостепена пресуда делимично преиначена у погледу одлуке

о главној ствари, преиначена је и одлука о трошковима поступка, на основу чл. 153, 154, 163. и 165. Закона о парничном поступку. Тужени су у овом спору успели за 79% у односу на постављени тужбени захтев, па у складу са тим имају право на накнаду трошкова поступку у висини од 79% износа утврђених трошкова, односно првотужени има право на накнаду износа од 998.995,00 динара, а друготужени износа д 642.270,00 динара. Тужилац је у спору успео за 21% свог захтева, па има право на накнаду 21% износа трошкова које је у поступку имао. Укупни тужиочеви трошкови износе 1.398.250,00 динара и то: за састав 12 образложених поднесака по 37.500,00 динара (укупно 450.000,00 динара) и 2 необразложена поднеска по 18.750,00 динара (укупно 37.500,00 динара), за заступање на 17 одржаних рочишта по 39.000,00 динара (укупно 663.000,00 динара) и 11 неодржаних рочишта по 20.250,00 динара (укупно 222.750,00 динара) и за трошкове вештачења 25.000,00 динара. Тужилац нема право на накнаду трошкова на име судских такси, јер је решењем првостепеног суда П 5690/19 од 12.12.2019. године ослобођен плаћања таксе у овом поступку. Сразмерно успеху у спору, тужилац има право на накнаду трошкова поступка у износу од 293.632,50 динара, који износ су тужени дужни да му надокнаде на једнаке делове. Након пребијања износа трошкова на чију накнаду странке имају право, тужилац је обавезан да првотуженом накнади трошкове поступка у износу од 852.138,75 динара, а друготуженом у износу од 495.453,75 динара.

Следом наведеног, на основу члана 390. и члана 394. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/ЈО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјане Влаисављевић, с. р.

За тачност отправка